

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **T. Š.**, zastoupený advokátkou Mgr. Kateřinou Brožkovou, se sídlem Vysoká 4, Liberec, proti žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 2a, Liberec, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2024, č. j. KULK 32626/2024-OSŘ, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 2. 9. 2024, č. j. 59 A 33/2024 - 20,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Magistrát města Liberce vydal žalobci společné povolení na stavbu neveřejné účelové komunikace ve Stráži nad Nisou na pozemcích p. č. XA, XB, XC, XD a XE, všechny v k. ú. S. n. N.. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zrušil společné povolení a vrátil věc magistrátu k novému projednání. Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného správní žalobou.

[2] Krajský soud žalobu odmítl, protože nesměřovala proti rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (s. ř. s.). Odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu; vysvětlil, že v okamžiku posuzování žaloby ještě nebylo

správní řízení skončeno; uzavřel, že žalovaný vrátil věc do fáze řízení v prvním stupni, aniž by svým rozhodnutím založil, změnil, zrušil či závazně určil veřejná subjektivní práva a povinnosti žalobce. Nejednalo se tedy o rozhodnutí podléhající přezkumu ve správním soudnictví.

II. Důvody kasační stížnosti

[3] Žalobce (stěžovatel) podal kasační stížnost proti usnesení krajského soudu z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b), d), e) s. ř. s., a navrhl, aby Nejvyšší správní soud společně s napadeným usnesením zrušil též rozhodnutí žalovaného, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Stěžovatel předně namítal nepřezkoumatelnost napadeného usnesení. Krajský soud se vůbec nezabýval aktivní procesní legitimací stěžovatele dle § 65 odst. 2 s. ř. s.

[5] Ve druhé kasační námitce stěžovatel poukazoval na to, že krajský soud odmítl žalobu nezákonně pouze na základě § 65 odst. 1 s. ř. s. Rozhodnutí žalovaného přitom zkrátilo stěžovatele přímo na jeho právech ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. Žalovaný nesprávně vymezil předmět sporu jako určení, zda se stěžovatel (stavebník) s vlastníkem pozemku v rámci smlouvy o zřízení věcného břemene – služebnosti ze dne 14. 6. 2019 (smlouva o zřízení služebnosti) dohodli na výstavbě účelové komunikace za podmínek uvedených ve stavebním záměru. Rozhodnutí žalovaného tedy naplnilo materiální znak správního rozhodnutí dle judikatury Nejvyššího správního soudu. Zásah do práv stěžovatele je patrný také z následného postupu magistrátu, který v novém řízení shledal, že žádost stěžovatele nemá předepsané náležitosti, vyzval jej k odstranění nedostatků, a poté stavební řízení přerušil do 30. 11. 2024.

[6] Stěžovatel konečně tvrdil, že stěžejní parametry pro výstavbu zpevněné cesty byly dostatečně vymezeny ve smlouvě o zřízení služebnosti. Rozsah práv plynoucích ze smlouvy proto nebyl mezi účastníky správního řízení sporný. Služebnost „zbudování zpevněné cesty“ vznikla za účelem zajištění přístupu stěžovatele k veřejně přístupné pozemní komunikaci. Stavební záměr tomuto účelu odpovídal. Stěžovatel byl k výstavbě účelové komunikace oprávněn dle § 184a odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), přímo z titulu služebnosti; nepotřeboval souhlas vlastníka pozemku.

III. Vyjádření žalovaného

[7] Žalovaný se ztotožnil s postupem krajského soudu, který žalobu stěžovatele odmítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, má požadované náležitosti a je projednatelná. Soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost **není** důvodná.

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností usnesení krajského soudu.

[11] Krajský soud odmítl žalobu pro nepřípustnost dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. spočívající v absenci rozhodnutí správního orgánu dle § 70 písm. a) ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s. Shrnul judikaturu; v bodě 9 napadeného usnesení konstatoval, že žalovaný zrušil společné povolení stavby neveřejné účelové komunikace a věc vrátil do fáze řízení v prvním stupni a uzavřel, že rozhodnutí žalovaného pravomocně neukončilo řízení, protože nezasáhlo do právní sféry stěžovatele.

[12] Kasační soud považuje odůvodnění napadeného usnesení za naprosto dostačující. Krajský soud zkoumal splnění pojmových znaků rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s. ř. s., tj. zda úkon žalovaného založil, změnil, zrušil nebo závazně určil stěžovatelova práva nebo povinnosti, a objasnil, proč tomu tak nebylo. Napadené usnesení je tedy přezkoumatelné.

[13] Stěžovatel dále namítal, že v žalobě tvrdil přímé zkrácení na právech ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. Krajský soud přesto posoudil existenci rozhodnutí pouze podle § 65 odst. 1 s. ř. s., a navíc nesprávně, protože materiálně se jednalo o rozhodnutí.

[14] Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. platí, že *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*

[15] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že § 65 odst. 1 s. ř. s. uvádí podmínky žalobní legitimace a zároveň definuje pojem rozhodnutí. Podmínky žalobní legitimace a pojmové znaky rozhodnutí však nelze zaměňovat. Tvrzení stěžovatele o *přímém zkrácení na svých právech* představuje podmínku žalobní legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s.; nikoli pojmový znak rozhodnutí. Zákon rozhodnutím rozumí úkon správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti osoby. Jinou definici rozhodnutí soudní řád správní neobsahuje. Krajský soud tedy nepochybil, pokud posoudil existenci rozhodnutí výhradně podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

[16] Kasační soud připomíná, že žalovaný vydal rozhodnutí, jímž zrušil společné povolení stavby neveřejné účelové komunikace a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání, tj. do stadia, kdy o věci bude správní orgán teprve rozhodovat. Právě skutečnost, že stavební řízení nebylo v okamžiku podání žaloby pravomocně skončeno, je pro odmítnutí soudního přezkumu stěžejní. Úloha správního soudnictví (§ 2 s. ř. s.) spočívá v ochraně veřejných subjektivních práv osob. Úkon žalovaného, byť formálně označený jako rozhodnutí, nebyl s to zasáhnout do veřejných subjektivních práv a povinností stěžovatele, protože s konečnou platností nerozhodl o jeho žádosti o společné stavební povolení. Stěžovatel proto musí veškeré své námitky týkající se věci samé (např. nesouhlas s vymezením předmětu sporu) uplatnit v pokračujícím stavebním řízení, a teprve po jeho pravomocném skončení se může obrátit na správní soud (shodně rozsudky ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 30/2010 - 219; ze dne

14. 5. 2014, č. j. 10 As 33/2014 - 34, bod 12; ze dne 7. 6. 2018, č. j. 7 As 29/2018 - 61, body 14 až 20, a další). Krajský soud tedy žalobu správně odmítl z důvodu chybějících materiálních znaků pravomocného rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s.

[17] Stěžovatel konečně namítal, že byl ve smyslu § 184a odst. 1 stavebního zákona oprávněn k výstavbě účelové komunikace přímo z titulu služebnosti; nepotřeboval souhlas vlastníka pozemku.

[18] Kasační soud podotýká, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (§ 102 s. ř. s.). Aby byly kasační námitky způsobilé věcného projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu (rozsudek ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 249/2016 - 38, bod 12). Krajský soud žalobu odmítl, protože nesměřovala proti rozhodnutí správního orgánu. Jednalo se o jediný nosný důvod napadeného usnesení. Stěžovatel mohl kasační námitkou napadnout toliko závěr krajského soudu, že rozhodnutí žalovaného není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. Pokud však namítá, že nepotřeboval souhlas vlastníka pozemku s navrhovaným stavebním záměrem, neboť mu právo záměr uskutečnit vyplývalo přímo ze služebnosti, mívá se jeho námitka s předmětem posouzení správního soudu. Stěžovatel tedy kasační námitkou nebrojil proti usnesení krajského soudu, nýbrž přímo proti rozhodnutí žalovaného. Kasační námitka proto nebyla přípustná (§ 104 odst. 4 ve spojení s § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) a kasační soud se jí věcně nezabýval.

V. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[20] O náhradě nákladů řízení rozhodl kasační soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Soud mu tedy náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. listopadu 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu